

Al meu poble diuen que qui és desgraciat amb els collons entropessa. Segurament, ZP voldria no ser desgraciat, o ser-ho menys, però d'**absoluta bogeria** i **descrèdit** només s'esquita, com a subjecte actiu o passiu -distinció insignificant a efectes pràctics-, qui prefereix seguir entropessant en volta d'arromangar-se i suprimir els obstacles. Els **rumors borsaris**, per més que el *presidente del Gobierno* s'indigne dramàticament, com si s'autoindultara, són realment acollonants quan afecten una economia tràgica com la *nostra* (com la grega) i, pitjor encara -i aquesta és la veritable primícia ibèrica, d'abast psicològic- quan demostren el poder de fotre bascollades a un govern, l'espanyol, que (com el grec) procrastina constantment els deures (com els grecs), esperant, esperant, esperant (com els grecs) la resurrecció que mai no arriba; esperant que la tempesta s'acabe capejant gràcies i només a l'eixida del sol (com els grecs), o per intervenció divina, ço és, el **FMI**. Política econòmica, doncs, basada en l'oratge i Déu, una economia de vora séquia, com la del meu avi. Avui, però, si **plou i fa sol**, el món roda sol? Ah!, ho oblidava... Però Espanya **no** és Grècia!

Button

Button

«Le métèque», de **George Moustaki**

Refranys

Via **Vent d Cabylia** veig que **Víctor Pàmies** està preparant un llistat de refranys. Ja li he passat els *meus*. Animeu-vos.